

Prædiken 2. Påskedag 2022

Den 18. april kl. 9.30 i Græshave kirke med nadver:

224 Stat op, min sjæl, i morgengry

233 Jesus lever, graven brast

222 Opstanden er den herre krist

236 Påskeblomst, hvad vil du her

227 Som den gyldne sol frembryder

Nadversalme: 474 Jesus Krist, du gav mig livet

Den 18. april kl. 11.00 i Vestenskov kirke med nadver:

224 Stat op, min sjæl, i morgengry

233 Jesus lever, graven brast

222 Opstanden er den herre krist

236 Påskeblomst, hvad vil du her

227 Som den gyldne sol frembryder

Nadversalme: 474 Jesus Krist, du gav mig livet

Prædikant: Henrik Gade Jensen

”Er Kristus ikke opstået, er vores prædiken tom, og jeres tro er også tom”.

Sådan sagde Paulus i epistlen, og den siger det kort og godt.

Hvis ikke Jesus havde trodset døden, var der ikke nogen prædiken at holde i dag. Så var prædiken tom og jeg, præsten, var arbejdsløs. Men også jeres og vores tro, den kristne tro, ville være tom og intetsigende.

Påskan med opstandelsen minder os om, hvad det centrale i kristendommen er.

Selvom det fylder meget i vores kirke at høre om Jesus, om hvad han sagde og hvad han gjorde, og det fylder i hvert fald al vores bibelhistorie, så hører det ikke til det helt centrale.

Det er opstandelsen.

Den er nummer 1. Uden konkurrent.

Vi tror ikke på en profet der hed Jesus og som sagde interessante og tankevækkende ting.

Heller ikke på den Jesus, der helbredte syge og opvækkede fra døden.

Vi tror på Jesus Kristus, der genopstod fra de døde.

Færdig. Basta.

x

Uden påskesøndags opstandelse ville kristendommen blot være en lille sød historie. Ja, Jesus ville måske allerhøjest være overlevet som en profet i rækken fra de gammel testamentelige profeter: Esajas, Jeremias, Ezekiel, Zakarias, Malakias og så måske også Jesus.

Men vi fik et nyt testamente, et nyt vidnesbyrd, en ny pagt mellem Gud og mennesket med Jesus Kristus.

x

Verden blev ny med Jesus. Ja, det lyder måske mærkeligt for mange. For hvordan kan verden blive ny? Var det ikke den samme verden som før?

Nej, det var det ikke.

Verden blev ny med Jesus Kristus. Der kom noget radikalt, altså afgørende, nyt ind i verden med Jesus, og det blev trumfet ind i verden med opstandelsen påskesøndag.

X

Hvad var det nye? Det der ikke var sket før?

Hvis vi tager udgangspunkt i det gamle testamente, er der en næsten endeløs strid og krig og fejde i den GT-lige verden. Ægyptere, filistre, israelitter, babylonere, assyrere – folkestammer bekrieger hinanden, slår hinanden ihjel i hobetal, kidnapper hele folkeslag og bortfører dem.

Og så er der også noget andet ved verden før Jesus. Den gammel testamentelige verden handler om israelitternes Gud og om deres pagt med Herren. Verden er begrænset, etnisk afgrænset.

Først med det nye vidnesbyrd med Jesus Kristus får vi det universelle perspektiv, at alle mennesker er lige og ligeværdige, at ingen tæller halvt eller 1½, men alle én. Evangeliet taler til alle mennesker og Jesus taler til alle folkeslagene som han gerne vil gøre disciple, altså forkynde påskens glædelige budskab viden om.

I dag kan det universelle perspektiv virke som en banalitet, fordi vi med globaliseringen og påberåbelsen af menneskerettigheder efterhånden ser verden hjemmefrem og som et fællesskab. Og i vor tids nyhedsformidling ser vi levende og direkte billeder om ulykker og krige i lande, vi aldrig har hørt om og hverken kan stave til eller placere på et verdenskort.

X

Det nye, der kom ind i verden med Jesus Kristi opstandelse på påskedag, betyder ikke Guds rige på jord. Menneskene er stadig de samme. Og menneskene slår stadig ihjel og fører krige og lyver og bedrager hinanden. Ja, de mest blodige krige og systematiske udryddelser fandt sted i de sidste 100 år.

Alligevel kom der noget nyt ind i verden.

Tro, håb og kærlighed kom ind i verden, de tre kristne kardinaldyder, som man siger. Alle afledt af Jesu forkyndelse.

Før Jesu tid var der kun heroiske dyder, dyder om at være tapper, mægtig, ikke tabe ansigt, bevare æren, dræbe sin fjende og til sidst – hvis slaget var tabt – dræbe sig selv. Mange romerske statsmænd endte med at skære pulsårene over i badet. Før de bliver myrdet.

X

Kan vi tro på Jesu Kristi opstandelse fra de døde?

Jeg vil hellere vende spørgsmålet om.

Ikke så meget fokusere på troen, men det faktuelle, som vi med stor sikkerhed kan vide.

Vi ved, at da Jesus døde på korset langfredag, var han forladt af alle. Folkeskaren havde krævet ham korsfæstet fremfor Barabbas, Judas havde forrådt ham, disciplene havde fornægtet ham. Og da han hang på korset,

følte han, at også Gud havde forladt ham. En større ensomhed kan næsten ikke tænkes. Et dybere lavpunkt kan man ikke finde.

Og så påskesøndag, som vi hører om i teksten. De kommer til graven, tror først ikke rigtigt på det, men det bliver dem langsomt klart, at Jesus lever og at han ikke døde på korset.

Og så vender det hele verden om.

Disciplene får en mission, den mission at gå ud og gøre folkeslagene til Jesu disciple. Og disciplene og de første apostle trodser alle farer for denne mission.

Væk er deres frygt og fare, deres fornægtelse. Fra da af, efter at have forvisset sig om, at den Jesus der blev pint og tortureret og korsfæstet langfredag, igen var tilstede, er de rede til selv at lide døden for at Jesu sag.

Kan vi tro på opstandelsen?

Vi kan i hvert fald *vide*, at der skete noget meget mærkeligt i påsken dengang. Noget som var helt og aldeles afgørende for de mennesker, der oplevede det. De gik fra at være forrædere eller fornægtere og til alle at være Jesu tro disciple til det sidste.

De gik alle senere i døden for Jesus.

Det var ikke kun kristenforfølgeren Saulus, som blev til apostlen Paulus, men også fornægteren Peter, der blev til kristendommens klippe og den første biskop eller pave i Rom.

De forsigtige og bange disciple blev forvandlet til dedikerede og flammende missionærer uden tvivl i sindet.

Så, ja, vi har grund til at tro. Vi behøver ikke tro blindt.

Jeg vil aldrig appellere til at tro blindt på noget eller tro mod fornuften eller erfaring.

For der er al mulig grund til at tro med historien og erfaringen.

X

Men vi ved også en anden ting.

Vi ved som det i epistelteksten blev sagt, at vores egen død er forbundet med Jesu død. Var Jesus ej opstanden, bliver vores egen død også uden opstandelse, uden mening, tom, ligegyldig.

Så er der bragt mening ind i vores liv, så er døden ikke kun en overgang til naturens processer, men vi forkynder en opstand imod at døden kun skulle være forrådnelse og flammer.

Så, ja, vi kan sagtens tro på påskens budskab, at Jesus Kristus opstod fra de døde i påskemorgen røde, at stenen blev væltet af graven og Jesus viste sig for kvinderne og senere for disciplene.

AMEN